

Tri zlaté vlasy

Raz, keď bola najhlbšia, najtemnejšia noc, taká noc, kedy zem je čierna a stromy sa zdajú byť ako napriahnuté ruky proti tmavej modrej oblohe, bolo to práve v takúto noc, keď sa osamelý starý muž vliekol lesom. Aj keď ho konáre škriabali do tváre a spolovice ho oslepovali, stále pred sebou držal malú lucernu. Ale sviečka v nej pomaly dohorievala.

Nezvyčajný bol pohľad na starca s jeho dlhými žltými vlasmi, popraskanými žltými zubami a skrútenými hnedastými nechtami. Chrbát mal guľatý ako vrece s múkou a bol tak starý, že mu koža pod bradou, na rukách a bokoch visela.

Starec prechádzal lesom tak, že sa zachytil nejakého výhonku a pritiahol svoje telo dopredu. Potom schmatol ďalší mladý stromček a opäť sa o kúsok posunul vpred. Týmito pohybmi so svojim krátkym dychom, ktorý v ňom ešte zostal, došiel na koniec lesa.

Každá kosť v nohách ho páčila ako oheň. Sovy na stromoch húkali spoločne s jeho údmi, keď sa pohyboval tmou. V diaľke blikalo malé svetielko. Chalúpka, oheň, domov, miesto na odpočinok. Starec sa k nej usilovne snažil dôjsť. Keď sa konečne dostal k dverám, bol tak unavený, natoľko vyčerpaný... malé svetlo v jeho lucerne vyhaslo. Starec vpadol dovnútra a zrútil sa.

Vo vnútri sedela starena pred krásne horiacim ohňom. Teraz sa ponáhľala k nemu, vzala ho do náruče a odniesla k ohňu. Držala ho na rukách tak, ako matka drží svoje dieťa. Sedela a kolísala ho vo svojom hojdacom kresle. Tak tam spolu boli, úbohý a krehký starý muž, uzlík kostí a silná stará žena. Hojdala ho dopredu a dozadu a hovorila pri tom: No, no. No, no. No, no.

Kolísala ho tak celú noc a keď už takmer svitalo, muž bol omnoho mladší. Teraz bol z neho krásny mládenec so zlatými vlasmi a dlhými silnými rukami a nohami. Starena ho stále knísala. No, no. No, no. No, no.

Ako sa stále viac blížilo ráno, mladý muž sa premenil na malé a veľmi krásne dieťa so zlatými vláskami, spletenými ako pšeničné klásky.

Práve vo chvíli svitania vytrhla starena veľmi rýchlo tri vlásky z krásnej hlavičky dieťaťa a hodila ich na zem.

Dieťaťko zliezlo z jej lona a bežalo k dverám. Na chvíľočku sa ohliadlo na starenu a čarovne sa na ňu usmialo. Potom sa otočilo a vzlietlo na oblohu, kde sa z neho stalo nádherné ranné slnko.